

KISS ANGÉLA (MIMANGI)

Szikla

Egy szikla áll a szemem előtt,
egy megértésre váró gondolat,
mit az idő pókfonallal beszótt,
most lelkem lassan bontogat.

Egy szikla áll büszkén magasodva,
egy mozdulatlan, konok kőszirt,
mit nem hajlíthat meg vonakodva
most vad dobbanással egy kőszív.

Egy szikla csak a csendes tájban,
egy szárnyszegett lélek múltja,
mit meg nem ingat szürke árnyban,
most felvillanó napban nyújtva.

Nyár

Sóvárog a föld
nagy repedéssel
lesi a felhőt
egy kis eséssel
tetőtől talpig
esősen a rossz
majd elpatakzik
a jó szívós
sártengerein
majd átsugárzik
az égi tűzfény
a fáradt dűnén
ösvényeit járva
a lélek kitárva

Füst

Dereng, hogy a füsttől
fátyolos a szempár,
ha áthatol a hajfürtről,
senki sincs, ki ellenáll.
Nem engedem, de körbe-
ölel, mint egy koszorú.
Beleül a szemgödörbe,
ettől lesz az szomorú.
Amerre jár, mesél a szél,
szárítja a könnyeket.
Ennek talán örülhetnél:
felkapott már szörnyeket.

Ecetfa

Színes ecetfa ősznek
kiált, zsenge hajtásán
a lombot alkotó tűnőnek
látszik, bár kitartásán
rongylevél láng fénye
végzetként izzik fel
teremtve reményt, lénye
hamvaiból is életre kel.

Bolondos szív

Bolondos szív sose nyugszik,
a reménnyel megalkuszik.
Ihletet kap a zúgó széltől,
a hús cseppek friss íztől.
Igaz mosolyt rajzol nyárba,
csillogást a két szempárba.

Lebeg

Rőt színében oszlik a nap,
a torz árnyak megnyúlanak,
lebegő ábrándok keringenek,
kavicsos utakra emlékeznek,
de botladozva, továbblépve
bújik át hajnala köntösébe.

Kiút

Képlékeny álom, hamisnak látom.
Gyöngyként pereg, a gondon mereng,
de teszi a dolgát, seperi a múltját.
Fehérednek az árnyak, hogy tisztán lássak.
A porfelhő elül, marad legfelül
a valóság képe, a nap hűvösébe'
megtűnt sugár fénye, a kiút reménye.

Gyöngyházfehér

Gyöngyházfehér tájról álmodom,
melyben tövismadár ül a vállamon,
mond valamit a gazdagságról,
az érzelmi forró lángról,
nyugodalmas, szenderegő éjről,
lomhán fátyolt emelőről,
mire a lüktető harmatos élet
izzó szemét nyitva éled;
hófehér tündérleány ledér,
törekeny képébe csempészett
könnyű illatos mosollyal
éltető csókot szór csokorral.

Zivatar után

A vízőzön
elköszön,
a hangulat
az ég alatt
újra jobb,
a nagyobb,
hófehér,
ledér,
hömpölygő,
hézagkitöltő,
harmatos árban,
a forró nyárban
túlélni tanít,
lecsillapít,
a cél felé érve
vigaszt ígérve.

Szétszórt

Szétszórt lelkem suhan az éjben,
érzéseim könnyű selyemköntösében
a kelő nappal új ruhában ébred,
szív hangjaira egységben éled.

Madárdal

Madárdallal felhőt reptet a pirkadat
levendula virágzik a nyári nap alatt
illata fanyarédes, fűszeres balzsam
a lenge szellő hozza, hogy halljam
reggel ruhája frissen fodrozva már
lila ösvényen robogva jött el a nyár

Pitypang

Eső után csillog, ragyog,
ragyog a sok csepp a napon.
Pitypang méltó helyen állva,
állva csak a szellőt várja,
míg repülhet nagyon messze.
Messze a széllel repülhetne,
hogy addig se tétlenkedjen,
színes álmokat dédelgessen,
sárga ruhából fehérre vált.
Váltva így könnyen elszállt.

Határ

Szélben száll a pillangó,
a pitypang kedve nagyon jó.
Felreppent a magasba,
hogy a határt kutassa.

Oson

Aki oson, ne füttyentsen,
hallgasson csak nagyon bölcsen,
selyemsálat sose kössön,
mert – ha suhog – Őt fogják fülön.

Riadt

Rettenetes égdörgésre riadt álmából a nap,
kóvályogva, gyér fényével világított csak.
Felhő mögött sugarával ébresztette a világot,
szélnek hála tiszta égen hozzá is láthatott.